

The Torah as a S H E R A H

With Rav Uri C. Cohen

I could define poetry this way: it is that which is lost . . . in translation.
– Robert Frost (1874-1963), *Conversations on the Craft of Poetry* (1959), p. 7.

הענין. כי אז עלול הוא להשערות בדויות, מה שלא היה מעולם, ולא לזה פֶּוֹן המשורר.

כך הוא טבע כל התורה, שאין הספור שָׁבָה מבואר יפה. אלא יש לעשות הערות ופירושים לדקדוקי הלשון. ולא נקרא דרוש. אלא כך הוא פֶּשֶׁט המקרא. ומושָׁפֵּל עוד שאין אדם יכול לעמוד על דקדוק דָּבָר ה' אם לא שֶׁמְכַוֵּן לאיזה דבר הלכה או מוסר ואגדה הבא בקבלה בדברי חז"ל. ולו מתוק האור של הדיוק ביותר.

ב) דבשיר יש **סגולה** לפארה ברמזים, מה שאינו מֵעֵנֵן השיר. כמו שנהוג לעשות ראשי החרוזים בדרך א"ב או שם המחבר. וסגולה זו מיוחדת במליצה, ולא בספור פְּרָזִי. וידוע דסגולה זו מכרחת הרבה פְּעָמִים להמחֵבֵר לעקם את הלשון כמעט, רק קָדִי שִׁיחֲלוּ ראשי החרוזים בָּאוֹת הנדרש לו.

ודבר זה ממש היא בכל התורה כולה. שמלבד הענין המדובר בפשט המקרא, עוד יש בכל דבר הרֵבָה סודות וענינים נְעֵלָמִים. אשר מחמת זה, בא כמה פעמים המקרא בלשון שאינו מדויק כל כך. וכ"ז אינו בתורה הקדושה לבד, אלא בכל מקראי קדש...

5. Rabbi Dr. Aviad Stollman (1974-),
"Your Laws are Songs for Me" (Ps. 119:54)."
Bar Ilan's Daf Parashat Hashavua, Haazinu 2006
<http://www2.biu.ac.il/JH/Parasha/eng/haazinu/sto.html>
[T]he laws and ordinances of the Holy One, blessed be He, were given to us deliberately in poetic style because the essence of the poetic approach, more so than any other style, made it possible to embed and conceal new and special ways of interpretation, which we can discover only by toiling over the Torah. Although today we hardly [ever] come up with new interpretations of Scripture, writing Torah novellae (*chiddushim*) on the Talmud is for us the principal way in which we perform the commandment to "write down this poem," for it enables us to participate in the literary-interpretive dialogue of the Torah.

6. הרב אברהם יצחק הכהן קוק (1865-1935),
שמונה קבצים, קובץ ג, סעי' שח (כרך ב, עמ' קי)
השירה היא מוכרחת להיות קדושה אלהית מְלֵאָה חסד ונוֹעֵם. שירה כפרנית אינה במציאות. הַכְּפִירָה בעצמה היא הסריסות הגמורה מכל שירה, ואי האפשרות להסתגל להאמת הגדולה מכל חקר פְּרָזָאִי. ותיקון העולם תלוי בשיבת השיר והתחדשו. "שִׁירוֹ לְה' שִׁיר חֲדָשׁ" (תהלים צו: א).

THE MITZVAH TO WRITE A SEFER TORAH

1. דברים, פרק לא, פסוק יט (פרשת וילך)
וַעֲתָה כָּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וְלִמְדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שִׁמָּה בְּפִיהֶם;
לְמַעַן תִּהְיֶה לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

2. הרמב"ם (1138-1204), משנה תורה,
הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה, פרק ז, הלכה א
מצות עשה על כל איש ואיש מישראל לכתוב ספר תורה לעצמו, שנאמר (דברים לא: יט) "וַעֲתָה כָּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה". כלומר: כתבו לכם תורה שיש בה שירה זו; לפי שאין כותבין את התורה פרשיות פרשיות.

3. הרב פרופ' רון קליינמן (1965-),
"על התורה כשירה", דף שבועי של אוניברסיטת בר-אילן, מספר 152ב (שמחת תורה, תשנ"ז), הערה 9.
www2.biu.ac.il/JH/Parasha/simchat/simchat1.html
לא עמדנו על ההבדל שֶׁבִּין "שירה" ו"שיר", כי דומה שבלשון המקרא משמעות אחת להם. ורק מאוחר יותר חל בידול סמנטי. וכיום מקובל על רבים כי "שיר" מציין לחן (song) ו"שירה" מציינת סגנון ספרותי (poem).

APPROACH 1: THE TORAH IS A POEM

4. הרב נפתלי צבי יהודה ברלין
(הנצי"ב, 1817-1893), העמק דבר,
הקדמה ("קדמת העמק"), אות ג
יש להבין: היאך נקרא כל התורה שירה? והרי לא נכתבה בלשון של שירה! אלא על כרחך יש בה טבע וסגולת השירה, שהוא דבור בלשון מְלִיצָה. דִּידוּע לְכָל מְבִיֵן עִם תְּלִמוּד, דְּמִשׁוּנָה לְשׁוֹן הַמְּלִיצָה מִסְּפוֹר פְּרָזִי, בְּשָׁנֵי עֲנִינִים: בְּטָבַע וּבִסְגוּלָה.

א) [טבע –] דבשיר, אין הענין מבואר יפה כמו בספור פְּרָזִי. וצריך לעשות הערות מן הצד: דזה החרוז פֶּוֹן לזה הספור, וזה החרוז פֶּוֹן לזה. ולא מיקרי דְּרוּשׁ. אלא כך הוא טבע השיר, אפילו של הַדְּיוּט. ומושָׁפֵּל עוד, דְּמִי שִׁידוּע בְּטוֹב הַעֲנִין שֶׁהֵבִיא לִידֵי מְלִיצָה זו, שְׁנִתְחַבֵּר עֵלָיו. מִתּוֹק לוֹ אֹר לְשׁוֹן שֶׁל הַשִּׁיר וְדִקְדוּקָה, הֵרָבָה יוֹתֵר מִלֵּאִישׁ שֶׁאֵין לוֹ יָדְעָה מְתְּכֹנֶנֶת הַעֲנִין, וְרַק בֵּא הַתְּבוּנָה מִן הַמְּלִיצָה תוֹרָף

7. Rabbi Shmuel Rabinowitz (1970-), “Parashat Vayelech: The Song of the Torah,” *The Jerusalem Post Magazine*, October 7, 2016, p. 42 <http://www.jpost.com/Not-Just-News/Parashat-Vayelech-The-Song-of-the-Torah-469560>

Whoever tries to read poetry as prose will err and misconstrue the intent of the poet, and so it is with reading the Torah. The Torah cannot be read as though it were a dry narrative that stands on its own. Rather, one must . . . discern its style with the help of the Oral Torah and tradition. Only in this way can one comprehend and connect to the depth of its intent.

APPROACH 2: THE TORAH IS A SONG

CLASSIC METAPHORS FOR GOD’S ROLE IN CREATION

8. משנה, מסכת אבות, פרק ה, משנה א
בעֶשְׂרָה מאמרות נברא העולם.

9. זוהר, כרך ב, פרשת תרומה, דף קסא, עמוד א
ובגין דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא,
אסתכל בה באורייתא וברא עלמא.

10. תלמוד בבלי, מגילה, דף יד, עמוד א
(שמואל א' ב:ב) "וְאֵין צוּר פְּאוּלְהֵינּוּ" – אֵין צִיִּיר
כְּאוּלְהֵינּוּ. אדם צר צורה על גבי הכותל, ואינו יכול
להטיל בה רוח ונשמה, קרְפִים ובני מְעִים; אבל
הקדוש ברוך הוא צר צורה בתוך צורה, ומטיל בה
רוח ונשמה, קרְפִים ובני מְעִים.

A NEW METAPHOR: CREATION AS SONG

11. Prof. C. S. Lewis (1898-1963), *The Magician’s Nephew* (Narnia Book 6, 1955). Chapter 8
In the darkness something was happening at last. A voice had begun to sing. . . . There were no words. There was hardly even a tune. But it was, beyond comparison, the most beautiful noise [Digory] had ever heard. It was so beautiful he could hardly bear it. . . . Polly was finding the song more and more interesting because she thought she was beginning to see the connection between the music and the things that were happening. . . . When you listened to [God’s] song you heard the things he was making up: when you looked round you, you saw them. This was so exciting that she had no time to be afraid.

12. Prof. J. R. R. Tolkien (1892-1973), *The Silmarillion* (published 1977). the first section: “Ainulindalë: The Music of the Ainur”
There was Eru, the One, who in Arda is called Ilúvatar; and he made first the Ainur, the Holy Ones, that were

the offspring of his thought, and they were with him before aught else was made. And he spoke to them, propounding to them themes of music; and they sang before him, and he was glad. . . .

And it came to pass that Ilúvatar called together all the Ainur and declared to them a mighty theme, unfolding to them things greater and more wonderful than he had yet revealed; and the glory of its beginning and the splendour of its end amazed the Ainur, so that they bowed before Ilúvatar and were silent. Then Ilúvatar said to them: “Of the theme that I have declared to you, I will now that ye **make in harmony together a Great Music.** . . .”

Then the voices of the Ainur, like unto harps and lutes, and pipes and trumpets, and viols and organs, and like unto countless choirs singing with words, began to fashion the theme of Ilúvatar to a great music; and a sound arose of endless interchanging melodies woven in harmony that passed beyond hearing into the depths and into the heights, and the places of the dwelling of Ilúvatar were filled to overflowing, and **the music and the echo of the music went out into the Void, and it was not void.**

Never since have the Ainur made any music like to this music, though it has been said that a greater still shall be made before Ilúvatar by the choirs of the Ainur and the Children of Ilúvatar after the end of days. . . .

13. Ezra Klinghoffer (2001-), *Bar Mitzvah speech*, Sept. 21, 2014. <http://www.michaelmedved.com/column/guest-blog-ezra-klinghoffer/>

The Midrash says that God in creating the world looked in the Torah – as an architect in building a house would look in his blueprints. God is an architect. But I think He’s also a singer. A beautiful image is suggested by my favorite fantasy author, J.R.R. Tolkien. In his book *The Silmarillion*, Tolkien tells the history of his mythical world, Middle Earth, before the events of *The Hobbit* and *The Lord of the Rings*, going back to a creation story. In the beginning, writes Tolkien, the One God taught song to his angelic beings, the Ainur, who sang before him just as we know angels do before the God of Israel. In this way, as Tolkien tells it, God used song to create his world.

Is it going too far to say our God, **Hashem**, not only spoke but, **using the Torah as His instrument and His song, sang the world into existence?**

EVERY NOTE IS IMPORTANT

14. הרמב"ם (1138-1204), שם, הלכה יא
אם קָתב הַמְלֵא חֶסֶר אוֹ הַחֶסֶר מְלֵא; אוֹ שְׁכַתַּב מְלֵא
שֶׁהִיא קָרִי וְכַתָּב כְּקִרְיָאֵתָּה... אוֹ שְׁכַתָּב פְּרִשָׁה
פְּתוּחָה סְתוּמָה אוֹ סְתוּמָה פְּתוּחָה; אוֹ שְׁכַתָּב הַשִּׁירָה
כְּשֶׂאֵר הַפְּתָב, אוֹ שְׁכַתָּב פְּרִשָׁה אַחַת כְּשִׁירָה – הִרִי זֶה
פְּסוּל. וְאֵין בּוֹ קְדוּשַׁת סֵפֶר תּוֹרָה כָּלֵל, אֲלֵא כְּחֹמֶשׁ
מִן הַחֹמֶשִׁין שֶׁמִּלְמַדִּין בִּהּ הַתִּינוּקוֹת.

15. הרב יעקב משה חרל"פ (1882-1951).

מי מרום על סדור התפלה (חלק יג, תשנ"ח), עמ' קעח
ההוויה שירה אחת שלמה היא, שכולה אומרת כבוד לד': "השמים מספרים כבוד אלו, ומעשה ידיו מגיד הרקיע. יום ליום נביע אמר, ולילה לילה יחיה דעת. אין אמר ואין דברים, בלי נשמע קולם. בכל הארץ יצא קולם" (תהלים יט: ב-ה). כל פרט הנמצא בהוויה, תו אחד מתני הנגינה העליונה הוא. וחסרונו של פרט אחד בבריאה – חסרון תו אחד הוא.

התורה – שהיא עיקר ושורש לעולמות כולם (קוב"ה) אסתכל באורייתא וברא עלמא, על פי בראשית רבה [ג: ה] (א: ב) – גם היא נקראת שירה: "כתבו לכם את השירה הזאת" (דברים לא: יט). ואף עליה נאמר שאם חסרה אות אחת, פסולה היא. רק היודע את מנגינת העולם ומנגינת ההוויה כולה, מרגיש את החסרון, אף אם לא חסר אלא תו אחד בלבד.

קיומי המצוות הן הן האצבעות הפורטות על התוים, למען יוציאו קול ממיטב השיר והניגון. מכאן יסוד כל דקדוקי המצוות, הזהירות, הזריזות, והשמירה שלהן בכל פרטיהן, דקדוקיהן, וכוונותיהן. מגמת הכל שמנגינת ההוויה תנוגן באופן המדויק ביותר, ללא חיסור, יתור, או חלוף. אז תהיה ההוויה כולה בבחינת זמרת אול והילולו.

המזלזל בדקדוקי המצוות, בין באופן קיומן ובין בזמרה המיועד לקיומן, בפינורו של עולם מזלזל הוא, מעוות את הזמרה ומשחית את השירה. שם שמים נעלם אז, ובמקום הילולים באים חילולים: "אז הוחל לקרא בשם ה'" (בראשית ד: כו).

IT'S ALL ABOUT RHYTHM

16. הרב ד"ר יונתן (יוני) מילוא,

"התורה – שירה ותוים", מעט מן האור, גליון 565 (ניצבים-וילך), כ"ה אלול תש"ע, עמ' 12
www.tora.co.il/parasha/meat/nizavim_vavelech_70.doc
שירה – כך מבארים מרן הרב קוק ותלמידו הרב חרל"פ – כוללת במהותה שני חלקים: מילים ומנגינה. המילים נותנות את התוכן, ומתארות רעיונות, משמעותיות ומחנכות. המנגינה לעומתה מבטאת את המקצב הפנימי של המילים, ואת החיבור של התכנים לרגשותיו ולנפשו של האדם. בעומק הדברים, מנגינה יוצרת פעמים רבות הדהוד פנימי המתכתב עם מעמקי הנפש והחיים שלי. כאשר אני שומע מנגינה הנוגעת בנימי נפשי, המיתר המקביל שבלבי רוטט ומהדהד בצליל.

ובתרגום לחיים, לעתים אני קורא, רואה, שומע משהו הנוגע בלבי, ומשהו בתוכי נפעל, ומתחיל לנגן הזדהות וחוויה, כמעין הד המתחולל בסתרי נפשי – בתת-הקרת, וחושף ומעלה רבדים אלו אל החוויה והמודע. זהו פוחה של מנגינה לפעול על נפש השומע והנפתח אליה.

ברובד נוסף פועל בנו המקצב, כאשר מעבר לפעולתה העצמאית של המנגינה, נכפלת עוצמתה כשהיא מתחברת למילים. או אז, הן המנגינה והן המילים, מקבלות שדרוג במשמעותם. א

גם בתורה ישנם מילים – חוקים, ציוויים, הדרכות והוראות, אך אלו מקבלים את המשמעות הפנימית שלהם ואת "נשמתם" – פלשונו של הזוהר, כאשר הם מחוברים למנגינה – לתזבנת העל שנותנת תוכן וחיות לכל אותם ציוויים.

ההבנה מה עומד מעבר לחוק הפורמלי, ומדוע היהדות אינה 'דת' במובנה הקלאסי, היא שיוצרת את השינוי. 'דת' הינה במקורה מילה פרסית שמשמעותה חוק. הגדרתה של התורה כדת מצמצמת את משמעות התכנים והרעיונות הרוחניים, לרמת העשייה הפורמלית בלבד. רק לקשנבין כי יש כאן 'שירה' – המורכבת ממקצב פנימי עמוק ועדין, ומחשיפה של נפש האדם, תחידל התורה להיות דת ותחזור להיות שירה חיה.

כעת נחתמת תזבנת משלימה העולה מהמושג שירה. כמו בשיר ובמנגינה, חשובים גם בחיניו הדיוק והרמוניה. כל ניסיון לשיר 'ליד' המנגינה או שירה חד-גונית, תיצור 'צרמוניה' משעממת ודוהה. הדיוק בתוים ובנגינתם, במצוות ובפרטיהן, והיכולת ליצור הרמוניה בין כל פוחות הנפש והחיים – הם שיהפכו את החיים למנגינה אמיתית, המפכה מתוך מעמקי הנפש ויורדת עד לפרטי החיים המעשים והרגשות.

EVERYONE CAN APPRECIATE IT

17. Rabbi Yissocher Frand (1973-).

"Rav Herzog on the Comparison of Torah to a Song."
Torah.org, Haazinu 5760 (June 7, 2002)

<http://torah.org/torah-portion/ravfrand-5760-haazinu>
Why is Torah called Shirah? **Rav Yitzhak HaLevi Herzog** once gave the following explanation: In virtually all fields of study, a person who is uninitiated in that discipline does not derive any pleasure from hearing a theory or an insight concerning that field of study. Take physics, for example. A physicist will derive great pleasure from hearing a "chiddush" [novel interpretation or insight] in his field of expertise. However, someone who has never studied and never been interested in physics will be totally unmoved by the very same insight. The same applies to many, many other disciplines.

However, this is not the case with music. When **Beethoven's Fifth Symphony** is played – regardless of whether one is a concertmaster or a plain simple person – there is something one can get out of it. Music is something that everyone on his or her own level can enjoy. Everyone can relate to music.

Rav Herzog says that this is why the Torah is called "Shirah." On the one hand, someone can be a great Talmid Chochom, and learn "Bereishis Barah Elokim..." [the first three words of the Torah] and see great wisdom therein. On the other hand, one can be a five-year-old child, just beginning to read, and learn "Bereishis Barah Elokim..." and also gain something from it. Every person, on his own level, can have an appreciation for Torah.

התורה שירה היא, לימודה גם הוא בשירה ובניגון; (תהלים לה: י) "כָּל עֲצֻמוֹתֶי תִאֲמַרְנָה: ה', מִי כְמוֹד?" "החיות ישוררו" (פיוט לימים נוראים), ואנו אֲתָן.

23. Rabbi Lord Jonathan Sacks, op. cit.

And why call the Torah a song? Because if we are to hand on our faith and way of life to the next generation, it must sing. Torah must be affective, not just cognitive. **It must speak to our emotions.** As Antonio Damasio showed empirically in *Descartes' Error*, though the reasoning part of the brain is central to what makes us human, it is the limbic system, the seat of the emotions, that leads us to choose this way, not that. If our Torah lacks passion, we will not succeed in passing it on to the future. Music is the affective dimension of communication, the medium through which we express, evoke and share emotion. Precisely because we are creatures of emotion, music is an essential part of the vocabulary of mankind.

...
Song is central to the Judaic experience. We do not pray; we *daven*, meaning we sing the words we direct toward heaven. Nor do we read the Torah. Instead we chant it, each word with its own cantillation. Even rabbinical texts are never merely studies; we chant them with the particular sing-song known to all students of Talmud. Each time and text has its specific melodies. The same prayer may be sung to half-a-dozen different tunes, depending on whether it is part of the morning, afternoon or evening service, and whether the day is a weekday, a Sabbath, a festival, or one of the High Holy Days. There are different cantillations for biblical readings, depending on whether the text comes from Torah, the Prophets, or the Ketuvim ("the Writings"). Music is the map of the Jewish spirit, and each spiritual experience has its own distinctive melodic landscape.

Judaism is a religion of words, and yet **whenever the language of Judaism aspires to the spiritual it modulates into song**, as if the words themselves sought escape from the gravitational pull of finite meanings. Music speaks to something deeper than the mind. If we are to make Torah new in every generation, we have to find ways of singing its song a new way. The words never change, but the music does.

...
The Torah is God's libretto, and we, the Jewish people, are His choir. Collectively we have sung God's song. We **are the performers** of His choral symphony.

24. Rav Uri C. Cohen (1970-), "The Torah is a

Shirah." Midreshet HaRova, Haazinu 5777 (10/13/16) https://en.harova.org/online_torah_books/the-torah-is-a-shirah

In conclusion, when we refer to the Torah as a *shirah*, we mean that it is both poem and song. Its texts are intricate and demand interpretation, and at the same time they are uplifting and inspiring. In this way, the Torah lets us teach the world to sing in perfect harmony.

SYMPHONY, MELODY, AND POLYPHONY

18. הרב יחיאל מיכל עפשטיין (1829-1908).

ערוך השלחן, הקדמה [לחוש"מ], סוף "מחלוקת"
וכל מחלוקת התנאים והאמוראים, והגאונים והפוסקים באמת, למבין דבר לאשורו – דברי אלקים חיים המה, ולפולס יש פנים בהלכה. ואדרבה: זאת היא תפארת תורתנו הקדושה והטהורה. וכל התורה כולה נקראת "שירה", ותפארת השיר היא פשהקולות משונים זה מזה, וזהו עיקר הנעימות. ומי שמשוטט בים התלמוד – יראה נעימות משונות בכל הקולות המשונות זה מזה.

19. Rabbi Lord Jonathan Sacks (1948-2020),

"Torah as Song (Vayelech 5775)."

Covenant & Conversation, September 16, 2015.

www.rabbisacks.org/torah-as-song-vayelech-5775

Rabbi Yehiel Michael Epstein, in the introduction to the *Arukh ha-Shulchan (Choshen Mishpat)*, writes that the Torah is compared to a song because, to those who appreciate music, the most beautiful choral sound is a complex harmony with many different voices singing different notes. So too, he says, it is with the Torah and its myriad commentaries, its "seventy faces." Judaism is a choral symphony scored for many voices, the written text its melody, the oral tradition its polyphony.

20. Rabbi Shmuel Rabinowitz (1970-),

"Parashat Vayelech: Singing the Torah,"

The Jerusalem Post Magazine, Sept. 18, 2015, p. 23.

<http://www.jpost.com/Opinion/Parshat-Vayelech-Singing-the-Torah-416485>

When a person writes a Torah for himself, he studies it again and again, delving into it, examining and comparing, and then he can add his understanding to the same symphony of different notes, notes that unite to create that amazing creation – the Song of the Torah.

THE NEED FOR EMOTION

21. הרב אברהם יצחק הכהן קוק

(1865-1935), אגרות הראיה, חלק א,

אגרת פט (כ"א אב תרס"ד), עמ' צד

רבים מהדברים העיוניים, אי אפשר להבין על בוריים אם לא יהיה הרגש גם כן מוכשר כראוי. ועל כן נקראת התורה גם כן שירה, כמו שנקראת מצוה.

22. הרב צבי יהודה הכהן קוק (1891-1982)

שיחות הרב צבי יהודה – דברים, נערך על ידי

הרב שלמה אבינר (ירושלים, תשס"ה), עמ' 522

כל התורה כולה היא שירה. כל הגמרא וכל השולחן ערוך הם שירה, המגלה את זרם החיים האלוהיים שבהם. יש פתגם של אבא [הרב קוק] ז"ל: "כמו שיש חוקים לשירה, כך יש שירה בחוקים". ואם